

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1425/05
21.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић, Виде Петровић – Шкоро, Неде Антонић и Софије Вагнер – Личеноски, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене државне здаједнице Србија и Црна Гора - Министарство одбране - Војно-грађевинска дирекција "Београд" у Београду, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 10313/04 од 19.11.2004. године, у седници већа одржаној 21.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 10313/04 од 19.11.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Другог општинског суда у Београду П. бр. 6507/03 од 27.5.2004. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да тужилац има право да настави са коришћењем стана ВВ, као закупац стана на неодређено време што је тужена дужна признати и трпети. Истом пресудом обавезана је тужена да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 123.400,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. 10313/04 од 19.11.2004. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против пресуде Окружног суда тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности а ни повреда из одредбе члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП, на коју се у ревизији неосновано указује, јер је изрека побијане пресуде јасна, не противуречи сама себи нити разлозима и пресуда садржи јасне разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању тужена је носиоца права располагања на предметном стану. Решењем Команде одбране града Београда - Стамбеног одсека, бр. 334/77 од 7.9.1981. године стан је дат на коришћење ГГ, оцу тужиоца, с тим да се као члан породичног домаћинства унесе и тужилац као његов син. Тужилац је као члан породичног домаћинства носиоца станарског права унет и у уговор о коришћењу овог стана закључен 21.1.1982. године. Тужилац се са оцем у стан уселио 1981. - 1982. године, а у стану је увек користио једну мању собу у којој су се налазиле његове личне ствари, која соба је била опремљена за боравак и спавање са креветом и гардеробним ормарима, док су преостали део стана користили његов отац и ДД која је била у браку са оцем тужиоца сада покојним ГГ годину и нешто дана пре његове смрти. Отац тужиоца ГГ преминуо је __ 1984. године. ДД је у то време имала у власништву стан у ____ у ____, али је наставила да живи у предметном стану све до своје смрти 1995. године. Тужилац се 1988. године оженио па како му је супруга радила у ____ у време закључења брака живео је на релацији ____ - ____. Овај брак фактички је престао наредне 1989. године а судски је разведен 1998. године. Тужилац је континуирано од усељења са оцем па надаље живео у предметном стану и никада га није напуштао као центар својих животних активности и поред чињенице што је за живота своје маћехе имао несугласица око пријема поште која му је стизала на адресу предметног стана, што је резултирало пријављивањем пребивалишта на ову адресу тек 1988. године. Тужилац нема решено стамбено питање на други начин.

Код тако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су тужбени захтев тужиоца усвојили и утврдили да тужилац има право да настави са коришћењем предметног стана као закупац стана на неодређено време.

У поступку је утврђено да су у моменту смрти носиоца станарског права сада пок. ГГ са њим у стану живели његова супруга сада покојна ДД, која је имала решено стамбено питање јер је била власник стана у ____ и његов син, тужилац у овом поступку. Обзиром да је супруга носиоца станарског права у време његове смрти имала решену стамбену потребу, правилан је закључак нижестепених судова да по одредбама члана 17. став 2. тада важећег Закона о стамбеним односима ("Службени гласник СРС" бр. 88/81 са каснијим изменама и допунама), она није имала право да настави са коришћењем стана. Како је

у стану у то време као члан породичног домаћинства живео и тужилац као син носиоца станарског права то он по правној оцени нижестепених судова, у смислу одредбе члана 18. став 1. истог прописа има право да настави са коришћењем стана у својству закупца на неодређено време.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу одредбе члана 393. ЗПП.

Председник већа - судија

Владимир Тамаш,с.р.

За тачност отправка

сд